

Prologas

Pirmąjį kūną Bobis Li Fuleris rado žvarbų vasario rytą. Sakoma, kad rado, nors iš tikrųjų kone užkliuvo už Arnetės Gantri palaikų. Ar vienaip, ar kitaip, pabaiga vis tiek tokia pat — Bobis Li dar ilgai sapnuose regės platų blyškų veidą.

Jeigu praėjusį vakarą jis nebūtų išsiskyręs su Marvela Trusdeil (ir vėl), tikriausiai būtų tupėjęs prie anglų literatūros darbų mėgindamas įveikti Šekspyro „Makbetą“, o ne mirkytų meškere Žasies Kaklo upelyje. Tačiau pastarosios grumtynės, vainikavusios nuolat klibėjusį aštuoniolika mėnesių užsitęsusių romaną su Marvela, jį visai pribaižė. Bobis Li nutarė pasidžiaugti laisvadieniu — pailsėti ir pamąstyti. Ir pamokyti aštrialiežuvę Marvelą; tegu žino, kad jis — ne skystablauzdis lepšis, o vyras.

Bobio Li šeimos vyrai visada buvo linkę vadovauti ar bent apsimetė vadovaujant. Bobis neketina laužyti tradicijos.

Devyniolikmetis Bobis jau seniai suaugęs. Šešių pėdų ir colio, nerangus, dar nesutvirtėjęs. Bet rankos didelės — platus delnai, kadoruojantys nuo liesų dilbių; darbininko rankos, kaip tėvo. Vešlūs juodi plaukai ir tankios blakstienos — kaip motinos. Jam patiko plaukus šukuotis į viršų, kaip tai darė jo dievaitis Džeimsas Dinas.

Dinas Bobiui Li buvo vyrų vyras; Dinas, kaip ir Bobis, tikrai nesikamuotų apsikrovęs vadovėliais. Jeigu būtų Bobio valia, jis jau seniai dirbtų Sonio Talboto degalinėje — ir užkandinėje, užuot

stumdęsis dvyliktoje klasėje. Tačiau mama turėjo savo nuomonę, o visame Inosense, Misisipės miestelyje, niekas nedrįstų stoti Laimei Fuller skersai kelio, jei tik nebūtina.

Laimė — šis vaikystėje įgytas vardas jai puikiai tiko, nes trypdama kokią nors auką ji nuostabiai šypsodavosi — iki šiol nebuvo atleidusi savo vyriausiajam berniukui už tai, kad jis du kartus buvo paliktas antriems metams. Jei Bobio Li nuotaika nebūtų tokia siaubinga, jis nerizikuotų bėgti iš pamokų, nes pažymiai neblizga. Bet Marvela iš tų merginų, kurios verčia vyrus — vyrų vyrus — elgtis neapdairiai ir nutrūktgalviškai.

Taigi Bobis Li įmerkė meškereę į tamsiai rudus Žąsies Kaklo upelio vandenį ir susigūžė gindamasis nuo darganos išblukusiu džinsiniu švarku. Tėtis visada sakydavo: jei vyriškiui kelia nerimą kokie nors galingi klausimai, geriausias vaistas — nueiti prie vandens ir išsiaiškinti, kas ėda širdį.

Ir visai nesvarbu, ar ką nors pagausi; svarbiausia — pabūti.

— Prakeiktos moterys, — sumurmėjo Bobis Li ir perkreipė lūpas ironiškai išsišiepdamas — jis ilgas valandas treniravosi priešais vonios veidrodį. — Po velnių visas moteris, trauk jas devynios.

Jam jau iki soties sielvarto, kurio Marvela dosniai atseikėjo abiem dailiom rankelėm. Po to žygdarbio, atlikto ant galinės „Cutlass“ sėdynės, ji vis išnarstydavo jį po kaulelį, o paskui vėl mėginavo surinkti taip, kaip jai patinka.

Bet Bobiui Li taip netiko, tikrų tikriausiai ne. Nors jis ir svaigo iš meilės, kai jiedu nesipešdavo. Nors didžiulės mėlynos jos akys, rodos, tik jam vienam šnabždėdavo visokias paslaptis jiedviem prasilenkiant sausakimšuose Džefersono Deviso mokyklos koridoriuose, nors jo išrengta ji, galima sakyti, ištratindavo jam smegenis.

Gal jis ją ir mylėjo, taip, gal Marvela ir šaunesnė už jį, bet tebūnie jis prakeiktas, jeigu mergiotė ir toliau tampys jį kaip paršą už virvės.

Bobis Li tūnojo tarp nendrių prie menko upeliuko, maitinamo galingos Misisipės. Jis išgirdo liūdną į Grinvilį riedančio traukinio švilpuką ir drėgno žiemos vėjelio šnabždesį liaunose nendrėse. Valas kybojo nejudinamas.

Širyt širdį ėdė tik bjauri nuotaika.

Gal jam tikrai reikėtų nusibraukti nuo batų Inosenso dulkes ir dumti į Džeksoną, keliauti į miestą. Jis — geras mechanikas, velniškai geras; galėtų rasti darbo tiek su vidurinės atestatu, tiek be atestato. Velniai griebtų. Kad pataisytum sumautą karbiuratorių, nebūtina išmanyti apie kokį ten pederastą Makbetą, bukus kampus ir visa kita. Džeksone jis susirastų darbą garaže, galiausiai taptų vyriausiuoju mechaniku. Velnias, ilgai netrukęs jis įsigytų visus reikiamus įrankius ir įrangą. O kol darbuotųsi, Marvela Taip Ir Žinok Trusdeil sėdėtų Inosense šluostydamosi nuo ašarų paraudusias dideles mėlynas akis.

O paskui jis grįžtų. Bobio Li šypsena nušvietė dailių griežtų broožų veidą, sušildė šokolado spalvos akis; tai išvydus Marvelos širdis suspurdėtų. Taip, jis grįžtų prisikimšęs kišenes dvidešimtinių. Jis atvažiuotų į miestelį klasišku šešiasdešimt antrųjų „Caddy“, vienu iš gausios automobilių kolekcijos, apsilkęs itališko kirpimo švarku, turtingesnis ir už Longstritus.

O išblyškusi ir sulysusi Marvela būtų visai sunykusi jo belaukdama. Ji stovėtų gatvių kampe, prie Larsono maisto prekių krautuvėlės, spausdama ant pūpsančių švelnių krūtų sunertas rankas, o jį išvydus jos skruostais pasrūtų ašaros.

Ir kai ji kristų jam po kojom raudodama ir dejuodama, vis kartodama, kaip labai dėl visko gailisi ir atsiprašo, kad buvo tokia bjauri kalė ir jį atstūmė, gal jis jai ir atleistų, ką gali žinoti.

Svajonės jį užliūliavo. Nušvito saulė, žvarba nebesikandžiojo, pilkai rusvo upelio vandenyje lengvai šoko spinduliai. Bobis susimąstė apie atgimusius jų intymius santykius.

Jis ją nusiveš į Svitvoterį, nes, Longstritams patyrus finansi-

nių sunkumų, bus iš jų nupirkęs tą gražų seną dvarą. Ji net aiktelės virpėdama, išvydusi tokį jo turtą. Kadangi jis džentelmenas, dar ir romantikas, čiups ją ant rankų ir užneš ilgais suktais laiptais.

Kadangi Bobis Li Svitvoteryje lankėsi tik pirmame aukšte, vaizduotei teko gerokai padirbėti. Miegamasis, į kurį jis nuneš virpančią Marvelą, bus panašus į Vegaso viešbučio kambarį — tuo metu Bobiui Li toks kambarys atrodė visa ko viršūnė.

Sunkios raudonos užuolaidos, ežero dydžio širdies pavidalo lova, kilimas, toks minkštas ir storas, kad per jį teks briste bristi... Gros muzika. Jo manymu, sena, klasikinė. Briusas Springstinas ar Filas Kolinsas. Taip, klausydamosi Filo Kolinso Marvela tampa sentimentali.

Tada jis paguldys ją į lovą. Bučiuos, jos akys sudrėks. Ji nepailsdama jam kartos, kokia buvo kvaila, kaip labai jį mylėjo, kaip su juo nugyvens visą gyvenimą, ir koks jis bus su ja laimingas. Bus jos karalius.

Tada jis perbrauks rankomis neįtikėtinai žavingas baltas krūtis rožiniais speneliais ir lengvai jas suspaus, kaip jai patinka.

Švelnios jos šlaunys prasiskirs, pirštai susmigs jam į pečius, pasigirs gerklinis jos balsas. O tada...

Trūktelėjo valas. Mirkčiodamas Bobis Li atsisėdo ir susiraukė išvydęs, kaip nemaloniai tarpkojy pūpso džinsai. Išblaškytas tokio netikėto susijaudinimo jis ištraukė iš vandens riebią žuvį, spurdančią sidabruojančioje saulėje. Negrabiom, iš susijaudinimo sudrėkusiom rankom jis metė laimikį į nendres.

Įsivaizduodamas, kaip ima Marvelą, jis pametė valą, ir šis įsipynė į nendres. Jis pašoko koneveikdamas save už tokį neatsargumą. Kadangi geras valas buvo toks pat vertingas, kaip ir juo pagauta žuvis, Bobis Li nubrido į nendres ir mėgino jį išpainioti.

Ešerys vis dar spurdėjo. Bobis Li girdėjo žuvies plekšenią vandenyje. Jis išsišiepęs timptelėjo valą. Šis nepasidavė. Bobis vėl tyliai nusikeikė.

Paspyręs surūdijusią alaus skardinę jis žengė dar vieną žingsnį į aukštą vėsią žolę. Užlipęs ant kažko šlapio paslydo. Bobis Li Fuleris suklupo. Ir atsidūrė tiesiai prie Arnetės Gantri; akis į akį.

Nuostabos kupinas jos žvilgsnis atspindėjo jo žvilgsnį — plačios akys, praverta burna, balti balti skruostai. Trūkčiojantis, vos gaudantis kvapą ešeris gulėjo po sudarkytomis nuogomis jos krūtimis.

Jis matė, kad ji negyva, jau sustingusi, ir šitai buvo labai negerai. Bet kimus gyvuliškas riksmas iš jo gerklės ištrūko pamačius kraują, šerkšnotus kraujo klanus, besismelkiančius į drėgną žemę, juodą kraujo plutą ant plonų peroksidinių jos plaukų, bjaurius krešulius, apėjusius jos kūne žiojėjančius tuzinus plėštinių žaizdų ir kaklą juosiantį ilgą šypsenos pavidalo rėžį; išvydęs kraują jis ke-turpėsčias ėmė trauktis ataturpstatas. Nesuprato, kad riksmas sklinda jam iš gerklės. Bet puikiai matė, kad klūpo kraujyje.

Bobis Li vargais negalais atsistojo ir išvėmė pusryčiams sukirstą kukurūzų košę tiesiai ant naujų juodų „Converse“ sportbačių.

Kruvinose nendrėse palikęs ešerį, valą ir gerą gabalą jaunystės jis pasileido Inosenso* pusėn.

* Miestelio pavadinimas *Innocence* skamba taip pat, kaip anglų kalbos žodis, reiškiantis „nekaltybę, nekaltumą, tyrumą, naivumą“; į šią miestelio pavadinimo dviprasmybę vertėtų atsižvelgti ir skaitant toliau.